

Efter Ragnarok – Kaosarvingen

Skrevet af Tobias D. B. Schamaitat

2022

Slangen

Den eneste rest af vores lejr er det forkullede træ og en ensom, tilsodet teltlap, der hænger fast i en kvist. Ethvert spor efter min moder er borte, blandet med asken i den vinterkolde lysning. Luften lugter af tordenvejr og sitrer stadig efter de mange lyn. Jeg kigger mod øst, hvor himlens farver viger og lader stjernerne stå frem.

Med tårer i øjnene tager jeg fat i det hvide halssmykke, min fader har givet mig, inden han har forladt denne verden for at drage til, hvad end der har taget Hels og Valhallas plads. Det er en del af min arv og symbolet på min fars slægt. Indgraveringen i den hvide overflade er ubehagelig at presse fingrene imod, men jeg fornemmer tydeligt min forfaders ukuelige bid.

Det er omkring 7 årtier efter Ragnarok. Kun de overlevende fra gudeslægterne og udvalgte af menneskene bør være her, men alligevel er der os, der er hverken det ene eller det andet, som også har overlevet. En verden, hvor verdenen forinden har efterladt mægtige kræfter uden ejere. Kræfter, der er altafgørende for, om ens flok er blandt de ledende eller de undertrykte. Jeg selv er arving til de tre kaoshyrer: Fenrisulven, Midgårdsormen og Hel. Ingen af disse slægter bør have overlevet ifølge sagaerne, men samtlige tre slægter lever nu videre i mig. Tre slægter, der ikke bør eksistere og derfor er forhadte. Især visse grupper ser det som deres livsmål at udrydde kaossilægterne. Derfor er jeg nu den sidste overlevende.

”... Vilja har nu forladt os,” lyder det fra Bjæf. Ulven sætter sig på halen og kigger op mod himlen og hyler. I skoven omkring os hører jeg resten af flokken stemme i.

Jeg stemmer selv i, imens jeg holder fast om smykket. Vores stemmer runger gennem skoven og vækker skovens væsner, hvis forfædre også har overlevet Ragnarok mod alle odds.

Jeg lukker øjnene, mens vores stemmers ekko svinder hen. Hvis jeg giver op nu, lader jeg mine forældres offer være forgæves. Med deres banemand i live kan jeg ikke selv finde fred.

”Mester Vigdis Viljadatter, sande arving til tronen af kaos, skal vi forsætte din moders færd for at indsamle dine forfædres kraft, eller vil du som din moders fader og din faders moder søge i skjul i de tavse skove,” spørger Bjæf.

Jeg trækker vejret dybt. Jeg begynder at gå. ”Jeg er ikke mine forældre eller forfædre, men for at kunne leve livet fuldt og retfærdiggøre mit liv vil jeg til mit sidste åndedræt nægte at leve i skyggen,” siger jeg. ”Jeg ønsker at leve stolt, ikke for mine forfædres skyld, men så jeg kan se mig selv i øjnene.”

”Som du ønsker, Kaosarving. Vid, at Narfes slægt vil følge dig, så længe du opretholder pagten, vores forfædre indgik,” siger Bjæf. ”Vi søger de tre kaosartefakter til dig, og til gengæld bruger du deres kraft til at bryde Narfes forbandelse.”

Jeg kigger ned på min families trofaste tjener. Bjæf og hans flok er alle efterkommere af Lokes søn Narfe, der i den gamle verden er blevet forbandet af Odin til at blive en ulv og dræbe sin bror Vale. Alle Narfes efterkommere er mennesker af sind, men har arvet hans forbandelse og lever et fuldt menneskeliv i ulveskikkelse.

”Artefakternes kræfter bliver nødvendig for blot at overleve Mjølners bærers nag. Selv den mægtige Thor kan ikke sammenlignes med den nuværendes bærers selvretfærdighed,” svarer jeg og vender blikket mod vest og den nedadgående sol. ”Vi tager afsted med det samme i ly af nattens mørke. Det vil ikke tage længe for deres flok at opdage, at min moder ikke er den sidste af vores slægt.”

Med de ord forbinder jeg mit sind med halssmykket og lader dets kræfter strømme gennem mine årer. Mine muskler pulserer som min styrke begynder at vokse. Det er en kraft, der tærer både krop og sind. Fenrisulvens artefakt bærer på Fenrisulvens kræfter. Min forfaders grænseløse vækst tillader mig let at løbe hele natten med en hast, kun de hurtigste væsner kan holde, og med en udholdenhed, der gør selv de mest standhaftige væsner til skamme. Dog holder jeg en hastighed, hvor Bjæf og hans flok let kan holde trit.

Mens vi løber, kigger jeg op på stjernerne, som jeg i ny og næ kan skimte bag træernes grene. Skjaldenes sange fortæller sagaer om, hvordan fordums stolte krigere drog på togt hen over Midgårds hav ledt på vej af solen om dagen og stjernerne om natten. I dag er nattehimlen ny hver eneste nat med nye stjerner der pryder nattehimlen. Min moder har fortalt mig mange historier om, hvordan hver eneste nye stjerne repræsenterer en tåre, der er fældet for dem, der er faldet. Hvis det er sandt, vil nattehimlen blive lys som dagen, den nat jeg endelig kan skåle til mine forældres ære. Nu har jeg dog ikke tid til selv en enkel tåre.

Efter en evighed i skoven nattemørke løber vi ud på heden, der er overfyldt med lyng og let oplyst af morgensolens stråler, der når over skoven bag os. Kun de, der besidder samme udholdenhed som mig, vil have kunne forfulgt os så langt og have en chance for at overvinde mig. Alle i Bjæfs flok har nået deres grænse og har brug for hvile.

Idet vi når en å, stopper vi endeligt op. Jeg slipper Fenrisulvens kraft, og sammen med Narfes slægt slukker jeg min tørst i det kolde vand. Stønnende lægger ulvene sig for at hvile. Ud af snesen af ulve er det kun Bjæf der ligger årvågen med ørerne på vagt.

Jeg tager selv på jagt. Selvom jeg er øm og træt, kan søvn vente, til efter at jeg har sikret os alle føde.

I et noget roligere tempo bevæger jeg mig tilbage til skoven. I hånden har jeg min kniv. Det er alt, jeg har brug for. Ikke mine forfædres kræfter men bare et simpelt våben og de medfødte kræfter, jeg har. Med en dyb indånding forsvinder jeg ind i den dunkle skov.

Inden solen er helt oppe, går jeg ud af skoven igen, nu med et par rådyr på ryggen. Det eneste tegn på jagten er de to præcise stik i dyrenes pande og enkelte blodpletter på mine sko og bukser. Selv, når jeg er træt, kan jeg jage effektivt.

Jeg er kommet ud et andet sted, end jeg er gået ind i skoven. Herfra kan jeg se en bæk, der løber i den retning, jeg regner med, Bjæfs flok er. I et roligt tempo følger jeg bækken, og som forventet løber den ud i en større å.

”Hvem der!?”, er der nogen der råber. Jeg kigger tilbage op ad åen og ser nogle unge mennesker med krukke og spande.

”Vigdis Bjørndatter af Menneskeslægt og bærer af et mindre af Fenrisulvens artefakter,” lyver jeg. ”Jeg er på gennemrejse og ønsker ingen i dette område noget ondt.”

De unge kigger mistænksomt på mig, før de tager mod vest. Min hilsen er ikke blevet gengældt, så jeg er nødt til at være på vagt. Det er dog usandsynligt, at de kan vinde i kamp.

Jeg vil have vidst det hvis et større artefakt ejes af en klan i dette område. De har derfor enten ingen eller kun et mindre artefakt. Svagere brudstykker af de oprindelige kræfter i de mindre artefakter er ofte uinteressante for de større klaner, hvorimod de større artefakters placering hurtigt rygtes. Idet det største og sande artefakt accepterer sin nye mester, ophører de mindre artefakter med at eksistere. De fleste af de sande artefakter er fundet, men mangler stadig at vælge deres mester. Disse, og derved deres magt, samles af de stærkere klaner, heriblandt Mjølners bærers klan. Ved at jeg selv præsenterer mig som bærer af et mindre artefakt, er jeg ikke uden betydning men fremstår ikke som en altdominerende trussel. Sandheden er dog, at jeg bærer Fenrisulvens sande artefakt.

I et rask tempo skynder jeg mig tilbage til Bjæf og flokken. Det tager ingen tid at finde dem. Som forventet sover Bjæf nu, mens de næstkommanderende Nat og Gry holder udkig.

”Det passer med, at Pil har meldt om en Menneskeslægt-lejr i retning mod kysten. Tilbered, hvad du skal bruge, så hiver vi vores andel til udkanten af skoven,” siger Nat, efter at jeg har fortalt dem om mødet med de unge.

Bjæf strækker sig søvnigt og gaber. ”Jeg bliver ved Mester. Det vil ikke være mistænkeligt, at en besidder af et af Fenrisulvens artefakter har en tjenende ulv,” siger han.

Jeg nikker. ”Med tanke på deres vagtsomme reaktion, vil jeg antage, at de snart vil søge efter mig. De ville være mere selvsikre, hvis en i deres lejr besad den kaoskraft, der skulle være nær kysten mod vest,” siger jeg og begynder at skære i det ene rådyr.

Der går noget tid. Bjæfs flok er søgt mod skovene ude af syne, mens jeg selv har lavet et bål, hvor jeg griller kødet. Ved min side ligger Bjæf og sover, mens jeg selv kæmper mod søvnen. Det tager længere tid, end jeg har forventet, før jeg hører noget bevæge sig længere oppe af åen.

En større gruppe af krigere kommer gående mod mig. Ingen af dem udgør en fare for mig, og ud fra deres kropssprog er de nået til samme konklusion.

”Er du Vigdis Bjørndatter af Menneskeslægt, som vores unge mødte denne morgen?”, spørger den stærkeste af dem.

Jeg rejser mig op og går afslappet imod dem. ”Ja, jeg er Vigdis Bjørndatter og bærer af et mindre af Fenrisulvens artefakter. Vid, at jeg ønsker jer intet ondt og blot er på en rejse, der fører mig gennem jeres område. Lad beviset være min velvilje, da jeg vil se bort fra de unges manglende præsentation. I disse tider er det jo ellers ikke unormalt at skulle bøde for mangel på respekt,” siger jeg.

Alle i gruppen viger deres blik, da jeg står foran dem. Selv om man bør være på vagt over for fremmede, er der intet, der er mere provokerende end at udspørge andre om deres identitet uden at give sit egen i bytte. De mere snerpede aestammer vil se det som en krigserklæring.

”Jeg undskylder for vores unges mangelfulde opdragelse,” siger lederen og sætter sig på knæ. ”Jeg er Bjarke Frejasøn af Menneskeslægt og høvding af Hedenskyst. Vi besidder et mindre af Balders artefakter. Artefaktet er givet til vores forfader af Balder selv, da Balder opgav sin guddommelig status.”

”Hedenskyst?”, siger jeg spørgende. ”Jeg antager, navnet betyder, at I holder til nær kysten mod vest.”

”Det er korrekt,” svarer Bjarke, mens han rejser sig op. ”Er kysten dit rejsemål?”

Jeg kigger ned på Bjarke. ”Jeg følger et rygte om et monster, der skulle findes ved kysten,” svarer jeg.

”Hvordan er ordet sluppet ud?!”, udbryder Bjarke. En af de andre lægger en hånd på hans skulder, så han besinder sig igen. ”Jeg antager at det ikke kunne undgås, at det ville ske før eller siden. Som undskyldning for tidligere, tillad mig at fortælle dig, at monsteret sandsynligvis besidder et af Midgårdsormens artefakter. Monsteret selv er til gene for os men holder samtidig de værste andre monstre væk fra kysten.”

”Hvorfor så ikke søge hjælp hos stærkere stammer?”, spørger jeg, selv om jeg allerede kender svaret.

”Selvom Balders artefakter alle er små, og det sande efter sigende er i Hels forladte haller, er de eftertragtede, da de bringer lys i mørke stunder. Søger vi hjælp hos nogen, er det det samme som at opgive det eneste, der beskytter vores stamme,” fortæller Bjarke.

”Lad mig så gøre det simpelt. Før mig først til jeres stamme, dernæst fortæller i mig alt, jeg bør vide om monsteret. Som rejsende har jeg ingen gavn af Balders artefakter. Havde jeg det, ville jeres liv være tabt, idet artefaktet blev nævnt,” svarer jeg og gør det tydeligt, at det er en trussel. En tom trussel, men det bør gøre det lettere at overbevise dem.

Gruppen accepterer noget splittet mit forslag. De fører Bjæf og mig gennem heden, indtil havet kommer til syne. Det har været fralandsvind hele morgenen, men nu er vi så tæt på, at jeg kan smage havets salte luft. En samling af hytter ligger ikke så langt fra kysten og er omringet af store buske, der giver læ for den værste vind.

Idet jeg træder ind i landsbyen, forstummer al snak. Alle, fra børn til ældre, stopper, hvad de har gang i, og stirrer på mig. De er sandsynligvis ikke vant til at se fremmede, og da jeg er et hoved højere end den højeste af dem, er jeg svær at overse.

Mens jeg bliver ført mod den største hytte, ser jeg de unge fra tidligere. Jeg tænker på dem som unge, da de ikke har en krigers aura, men de er nok nærmere omkring min egen alder på 18 somre. De kigger undrende på mig, da gruppen af krigere tydeligt er ubekvemme ved mit nærvær.

Inde i hytten sidder en ældre kvinde. Hun er en af de få i vores tid, der når at få de dybe rynker i ansigtet, der sladrer om både smil og sorger gennem livet. Fra gruppen af krigere er det kun høvdingen, der er gået med ind sammen med Bjæf og mig.

Kvinden kigger på mig, og jeg mærker et gys gå gennem mig. Jeg ved ikke, hvordan eller hvad der skete, men kvinden har gjort et eller andet. Hun klukker.

”Der er ingen tvetydighed i dine mål, men din tunge er løgnagtig som din forfaders, Vigdis Viljadatter af Fenrisulven, Midgårdsorm og Hels slægt, bærer af Fenrisulvens sande artefakt,” siger hun.

Indvendigt forbander jeg hende, men jeg kan ikke lade det vise nu. Kvinden er tydeligvis klar over sin egen medfødte kraft og kan se mine mål og intentioner. Det er ikke unormalt at have medfødte evner, men de færreste værdsætter dem højere end artefakterne. Jeg selv værdsætter både mit artefakt og mine medfødte evner lige højt.

”Når dine evner tillader dig at vide det, er det ingen overraskelse, at jeg søger Midgårdsormens sande artefakt,” siger jeg.

Kvinden nikker. ”Jeg tænkte nok, at det var det sande artefakt, da snogen er vokset en mandslængde om året den sidste snes år. De sidste par år har den spredt pletter af gift gennem heden og har gjort selve havet ved kysten til sit hjem,” siger hun. ”Med Fenrisulvens kraft og din egen gave bør du have en chance. Undgå blot dens potente gift. Den søger mod klinten nordfra her, når solen er på sit højeste, og holder sig ellers for det meste mod nordøst derfra.”

”Tak”, svarer jeg og forlader hytten. Høvdingen kigger forvirret på mig og den ældre.

Udenfor begynder jeg straks at gå mod nord, mens landsbyens beboere kigger på mig med uro i deres blik. Jeg ignorerer dem og lægger landsbyen bag mig.

”Kaosarving, er det klogt at gå i kamp efter at have løbet hele natten uden pause?”, spørger Bjæf, så snart vi er skjult bag klitter.

Mine øjne er tunge, men jeg har ikke tid til hvile.

”Brugen af Fenrisulvens styrke gør, at jeg blot er træt og øm, men selvom ingen andre vil være kampdygtige efter at have løbet den hele nat, kan vi ikke forvente, at vi har meget længere end til næste morgengry. Mjølners bærer kan snart være inden for en distance, hvor han kan ramme os, og med bæreren af Hugin og Munin på hans side kan vi ikke holde os skjulte herude. De skal blot kunne se os i det fjerne, før både hammer og lyn vil synge vores sidste vers,” siger jeg. ”Vi skal klare det i...” Jeg snubler over en rod og lander tungt på jorden.

”Jeg forstår, men da solen stadig ikke er på sit højeste, og vi stadig er syd fra slanges territorie, vil du måske tillade min flok at beskytte dig, mens du hviler en smule? Artefaktet dræner dig mere, end du vil indrømme,” siger Bjæf bekymret.

”... Lad gå,” accepterer jeg, mens jeg rejser mig igen og vifter blade og kviste af mit tøj.

Bjæf hyler, mens vi forsætter mod nord. Idet vi når en anden å, indhenter Bjæfs flok os. Inden jeg når at sige noget, er Bjæf allerede i gang med at give ordrer. De næsten tvinger mig til at sætte mig og bruge Nat som ryglæn. De andre ulve placerer sig beskyttende omkring, mens enkelte søger væk fra hovedflokken for at få bedre overblik over omgivelserne. Flokkens tre unger samler sig omkring mig og er allerede ved at døse hen. Har det ikke været for deres mødre, der har båret dem hele natten, vil de ikke have klaret den. Det er ikke sjovt at været jaget.

Jeg lukker øjnene og lader tankerne flyde. Jeg ved, at der sniger sig en tåre ud i ny og næ, når tankerne viser mig mine forældre. Hvis jeg skal være stærk nok til at bekæmpe en giftslange på en snes mandslængder, kan jeg ikke bekymre mig om tårerne nu, for jeg har brug for hvilen.

”Slangen er på vej herhen!”

Jeg vågner ved lyden af Pils stemme. Jeg har knap nok åbnet øjnene, før jeg står klar. Vores stærkeste ulv, Bjørn, går forbi mig, så jeg kan tage min økse fra hans ryg. Alle i Bjæfs flok søger væk i sikker afstand.

Jorden begynder at ryste, og jeg kan høre hvordan lyngen bliver flået til side. Øjeblikket efter kan jeg se slangens skællede hoved hænge søgende over åen et stykke herfra. Solen er stadig ikke på sit højeste, og vi er syd fra klinten. Det er ikke forventet, men nu kan jeg få det her overstået og komme videre, før Mjølners bærer finder mig.

Slangen smager med tungen på luften for dernæst at rette sin fulde opmærksomhed mod mig. Den ser mig som et bytte. Med en hvæsen løfter slangens sin lange krop op og kigger truende mod mig. Hovedet i sig selv er næsten lige så højt som mig, og nu tårner den sig i hvert fald fem gange min højde over mig. Lilla gift drypper fra dens hugtænder.

Jeg accepterer Fenrisulvens kræfter fra mit artefakt, mens jeg stirrer fast tilbage. Stemningen er intens. Så intens at alle lyde forstummer på nær havets bølger. Blodtørsten i vore blikke vil kunne få nakkehårene til at stritte på selv de mest erfarne krigere.

”Waaaaaah”, lyder det længere oppe af åen bag mig.

Slangen ændrer sit fokus og stryger direkte mod sit nye mål og udenfor min økses rækkevidde. Jeg forfølger den straks, mens jeg kigger mod kilden til hylet. Tre unge, to drenge og en pige, er omgivet af en magisk slør. Den ene dreng flygter skrigende, mens pigen prøver at hjælpe den anden dreng på benene igen med et arrigt blik rettet mod den flygtende. Rådyret ved pigens fødder fortæller mig, at de har været på jagt, og nu er på vej tilbage til deres lejr.

Jeg holder lige akkurat trit med slangen, men jeg har ingen chance for at indhente den gennem lyngen. For at kunne nå at redde de unge gør jeg brug af min medfødte evne, skyggejagt.

Det ene øjeblik løber jeg bag slangen, det næste svinger jeg min økse lige ned mod dens hoved fra oven. Den undviger ved at vride sig til siden i sidste øjeblik.

Uden tøven søger slangen mod drengen og pigen igen. Den ser mig ikke svinge øksen mod dens hale. Den hvæser arrigt, mens den svinger hale og krop rundt om sig selv for at ramme mig - men uden held. Idet den stopper op og smager på luften, dukker jeg op over den og svinger øksen ned mod dens hoved. Smerten i min ryg er intens, da dens hale uden varsel rammer ind i min ryg og kyler mig henover hovederne på de unge.

Jeg lander tungt jorden, og er det ikke for Fenrisulvens styrke har det været mit endelige. Jeg skynder mig på benene og gør min økse klar igen, da den virker for let. Øksehovedet er knækket i faldet.

Slangen er på vej mod de to unge mellem os. Jeg kan ikke tillade mig at holde igen, men da slangen kan se mig, kan jeg ikke bruge mine kræfter. Medmindre...

Jeg kigger rundt og finder hurtigt en busk, der er stor nok til mit formål. Uden at tænke kaster jeg mig ned bag den, ude af syne fra slangen, mens jeg selv kan se monsteret gennem grenene. Desværre er det eneste egnede mål ikke det bedst tænkelige.

Det her er et kæmpe sats. Min medfødte evne, skyggejagt, tillader mig at rejse fra skygge til skygge, så længe mit bytte ikke kan se mig, men jeg kan se byttet. Da jeg angreb fra oven, udnyttede jeg skyggen fra en sten, jeg lige har kastet. Kriteriet for skygge er løst, men jo mørkere skyggen er, desto lettere er det. På en mørk overskyet nat kan jeg bruge den uendeligt, men på denne åbne hede tæt på middag, slider det hårdt at springe til de svage skygger. Lige nu er den eneste skygge, jeg kan se, den i slangens åbne giftfyldte gab.

Stanken er intens og har jeg ikke allerede været ved at svinge min kniv opad, er det ikke sikkert, at jeg kunne finde styrken til det efter skyggejagt. Kniven borer sig op i undersiden af slangens mund, imens slangens giftfyldte væsker søber mig ind fra alle sider. Slangen hyler og svinger sit hovede op mod himlen. Med den ene hånd på kniven og den anden hånd og mine ben direkte mod slangens kød, sætter jeg mig i spænd i dens gab. Den prøver desperate at lukke munden, men min styrke er større end dens. Det vil dog ikke blive ved.

Mit ansigt vender ind mod slangens hals, og jeg er derfor ikke i stand til at se ud, men jeg kan mærke den svinge rundt i forsøget på at kaste mig ud. Svimmelheden og min smertende krop gør det svært at holde fokus. Pludselig lander den tungt på jorden. Den begynder at bevæge sig med voldsom hast. Grene og sten rammer mig i ryggen, mens slangen baner sig vej gennem lyngen. Samtidigt med, at dens gift begynder at virke på mig, dækkes jeg pludselig af saltvand. Slangen må have fundet vej ud til havet, og nu prøver den at drukne mig.

Saltvandet brænder i mine lunger, mens giften brænder overalt på min krop. Det sortner for mit blik, og jeg mærker min krop svigte mig. Den hånd, jeg holder direkte mod slangens mund, begynder at glide. I desperation anstrenger jeg mig for at genoprette presset. Min hånd rammer en rund form.

Med alt min kraft holder jeg fast om formen og mærker straks en på samme tid ukendt og velkendt fornemmelse. Mine øjne falder i, og alt bliver sort.

Jeg er i en drøm. Eller i hvert fald er det hverken livet eller døden, det ved jeg. Overfor mig er to mægtige skabninger, den stærkeste ulv og den største orm.

”Efterkommer af min ukendte klan, hvilken lænke kan holde dig tilbage,” spørger ulven.

”Efterkommer af min ukendte klan, hvilken madding kan lokke dig frem,” spørger ormen.

”Fenrisulven og Midgårdsorm, jeg er på flugt. Jeres spørgsmål giver ingen mening,” svarer jeg.

”Flugt? Og derfor søger du vores styrke? Jeg forstår,” siger ulven. ”Men vid, at vores styrke kommer fra en rolle, vi skulle udføre. Styrke, der varslede verdens undergang og bragte den i forfald. Styrke, der gjorde, at vi blev frygtet og set som trofæ.”

”Jeg ønsker ikke jeres styrke, kun at udføre det mål, jeg har,” svarer jeg. ”Jeg nægter at lade mig lænke, og jeg vil ikke lade mig lokke.”

Ulven og ormen bøjer sig. Alting begynder at forsvinde i et lys.

”Alle kan lækkes, og alle kan lokkes,” siger ormen. ”Men det er det, der gør, at vi ved, at vi lever, at vi er af denne verden. Du vil forstå det, hvis du forsætter din færd mod at opsøge vores søsters kraft.”

”Mester Vigdis er ved at vågne,” hører jeg Bjæfs stemme, mens jeg sætter mig op.

Jeg kigger rundt. Af en eller anden grund ligger jeg på stranden med kun pelstæpper på. Hele Bjæfs flok står eller ligger omkring mig.

”Hun er vågen,” lyder det fra en ukendt stemme bag mig.

Jeg vender mig rundt og genkender drengen og pigen, slangen har været efter. Drengen står med et sæt tøj, han rækker ned til mig. Skeptisk tager jeg imod.

Bjæf sætter sig foran mig, imens jeg klæder mig på. ”Dette tvillingepar har nægtet at lade os alene om at pleje dig under den uge, det har taget din krop at bekæmpe giften,” forklarer han. ”Det har sat os i en anderledes situation, men har sikret, at vi har kunne holde dig varm disse kølige nætter. Ulvepotter er desværre ikke i stand til at antænde bål.”

Jeg rejser mig og kigger på smykket i min hånd. Dens overflade er violet med mørke, ujævne plamager, og dens indgraving er en orm, der bidder sig selv i halen med dråber dryppende mod midten. Jeg sætter den fast i midt halssmykke, hvor det hvide artefakt med indgravingen af ulvens gab allerede sidder.

”Lad os drage videre,” siger jeg til flokken og vender mig mod tvillingeparret. ”Jeres gæld, for at jeg reddede jeres liv, er betalt ved at pleje mig.”

Jeg er ikke interesseret i at være i gæld eller have nogen til at have gæld til mig. De kigger flove væk, og jeg kan tydeligt fornemme, der er noget de holder skjult. Pigen møder endelig mit blik.

”Vi er dig evig taknemmelig, Vigdis Viljadatter og Kaosarving,” siger hun. Hendes stemme dirrer en smule af frygt, og en tåre dannes i hendes øjenkrog. Broderen skuler bange mod en bakketop.

Jeg kigger ned på Bjæf, der kigger tilbage. ”Du ved, hvad jeg tænker?”, spørger jeg.

”Gry står klar,” svarer han og giver et kort hyl.

”AV I HEL!”, råber en mand, hvis stemme jeg genkender.

Høvdingen og flere af hans krigere kommer løbende mod mig med Gry og Pil lige i hælene. Mængden af stof i Pils mund fortæller tydeligt, at hun ikke har holdt sig tilbage. Resten Bjæfs flok omringer dem straks.

”Jeg drager videre i søgen mod Hells sande artefakt. Hvad end jeres planer har været, har jeg ingen planer om at lade mig styre af jeres ambitioner eller frygt,” siger jeg koldt, mens jeg nedstirrer høvdingen.

”Du skylder os at blive, eftersom vores Røskva har holdt bæreren af Mjølner fra at finde dig, og Tjalfe har holdt dyr fra at komme dig nær,” snerrer høvdingen. ”Du skylder at ægte en af vores unge og beskytte vores stamme!”

Han mener tydeligvis hvert et ord, men jeg har ingen interesse i at slå mig ned, før jeg har styrken til sikkert at kunne besejre Mjølners bærer.

”Og hvad skylder i mig for at have tilintetgjort en skabning, der med sikkerhed ville have bragt jer i forfald?”, siger jeg.

Høvdingen bliver tavs.

”Idiotiske søn! Du prøver at udnytte et stakkels barn, nu hvor du ved, at hun ikke ønsker at skade os?”, vrisser den ældste. Hverken jeg eller Bjæf flok har bemærket hende komme, men hun står nu lige i udkanten af flokken og stirrer arrigt på høvdingen.

Jeg sukker og begynder at gå.

”Hvis nogen skylder nogen noget, er det os, der skylder hende vores liv,” forsætter den ældste.

Jeg stivner op. Den ældste er ude på noget, hvor jeg ikke vil kunne sige nej. Jeg lader det ikke vise, men jeg er mere angst nu, end da jeg har kæmpet mod snogen.

”I skylder mig intet. Jeg gjorde alt for egen vinding, og jeres unge sikrede min overlevelse, da jeg lå sløj efter kampen,” siger jeg.

”Du er ung og stærk, og med Narfes slægt ville du havde overlevet under alle omstændigheder. For ikke at tale om, at det var en af vores andre unge, der var skyld i, at tvillingerne blev opdaget,”

fejer den ældste mit argument væk. ”Hele vores stamme skylder dig vores eksistens, og da du ikke har intentioner om at blive eller vende tilbage, må gælden betales her og nu. Du skal ikke ægte nogen, men acceptér mine børnebørn som dine trælle.” Hendes stok peger mod tvillingerne.

Hun giver sit eget kød og blod væk, insisterer ligefrem, mens hun smiler et lumsk smil. I kontrast står høvdingen og kigger bleg på sin mor, der lige har givet hans børn væk.

”Jeg drager videre nu,” siger jeg og sætter i løb, mens jeg bruger Fenrisulvens kraft.

Jeg kan ikke vinde diskussionen med min ære intakt, men udefrakommende har intet at vinde ved at tage med mig. Ligesom kaosuhyrernes fader, frasiger jeg min ære, for at gøre det der passer mig bedst. Jeg tror ikke en gang, at jeg kan holde Narfes flok sikker, så at bringe udefrakommende ind kan ikke komme på tale.

Da solen begynder at forsvinde i horisonten over havet, stopper jeg endelig. Min krop er øm og har stadig ikke fuldt ud tilvænnet mig Midgårdsormens gift, men det vil komme med tiden. Jeg vender mig mod Bjæfs flok for dernæst at sukke.

”Som Kaosarving kan vi ikke tillade dig at frasige dig al ære,” siger Bjæf rallende af udmattelse. Bag ham er Nat og Gry, der henholdsvis lader Røskva og Tjalfe ride på sig.

Bjæf går hen til mig. ”Pil siger, at deres stamme ville forvise dem for at være blevet set af slangen og derved bringe stammen i fare. Den tredje var lovet væk til en nabostamme, så han slipper for straf. Tvillingernes sidste håb var at binde dig til stammen ved ægteskab,” hvisker han. ”De virker som fornuftige unge, og det vil gøre dig godt at tilbringe tid med andre end os, der ser dig som en frelser.”

Jeg lader mig falde på ryggen og kigger op på himlen. Vil jeg kunne beskytte dem på min færd? En færd, der først slutter, når jeg har besejret ham, der besidder selveste Mjølner.

Enden

Der er gået fem og et halvt år. Det er 22 årstider siden jeg har lagt hånd på Midgårdsormen sande artefakt. Lige så længe siden er det, at jeg har mistet min moder. Jeg er nu 24 somre, og min styrke er større end nogensinde. Og den styrke har jeg brug for.

Takket været Røskvas medfødte evne til at skjule vores færden fra andre kræfter og Tjalfes kraft til at holde dyr væk har vi det meste af tiden kunne rejse i ro og fred, og selv de gange vores rejse har ført os forbi Mjølners bærers allierede, har jeg med min styrke bragt os i sikkerhed. Derfor har jeg roligt kunne søge viden om Hels sande artefakt. Og nu ved jeg endelig, hvor det er.

Jeg står ved siden af Bjæf og stirrer op på bjergene foran mig.

”Kun tre sande artefakter mangler at finde deres nye ejer,” siger Bjæf og gentager det, vi har hørt ved den lokale stamme. ”Balders sande artefakt, Balder selv har skjult, så hans lys kan nå flere ved de mindre artefakter. Og så er der Valhals og Hels sande artefakter, der nu endelig har sænket sig ned på den nye jord som for at tilkendegive Uroens Æres ende.”

”Mjølners bærer og hans folk besidder allerede størstedelen af asernes artefakter, så de vil uden tvivl søge mod den tinde, hvor de kan finde Valhals kraft,” siger jeg.

”De to tinder kan kun bestiges på de sider, der vender mod hinanden. Når du bestiger tinden, der bærer på Hels kraft, vil du være blottet for et hvert angreb, de vil kaste mod dig,” konstaterer Bjæf.

”Men venter jeg, vil de blot søge Hels artefakt og derved tvinge mig til dem,” svarer jeg.

”... Du har ægtet Tjalfe, da du indså at Hels artefakt endnu ikke var i denne verden, men nu er den inden for rækkevidde. Kaosarving, er du sikker på at du vil satse alt for Hels styrke?”, spørger Bjæf mig.

”Mit mål er ikke mere hævn over Mjølners bærer, men jeg har lovet jer fra Narfes slægt, at jeg vil søge styrken til at ophæve jeres forbandelse. Og hvis de får Valhals kraft, tror jeg ikke, at vi har en chance uden Hels kraft. Jeg ønsker at viderebringe min slægt, og det kræver, at jeg kan beskytte min flok mod det, der vil os ondt,” siger jeg og lægger hånden på maven.

Bjæf kigger på min hånd. ”Er det sikkert...?”, spørger han.

”Det er stadig for tidligt at sige med sikkerhed,” afværger jeg, men jeg kender min krop godt nok til at kende svaret. ”Jeg vil gå til ro. Ved daggry drager jeg mod enden på vores mangeårige færd.”

”Jeg ønsker dog ikke, at det bliver din sidste rejse,” siger Bjæf.

”Pas på,” siger Røskva med et smil, mens Tjalfe dirrer i mine favn.

Jeg kigger på dem. De er blevet givet til mig som trælle, men med tiden er de blevet til min familie. Ingen af dem er krigere, alligevel er de grunden til, at jeg er kommet så langt, efter at jeg har mistet både min fader og moder. De har skabt pladsen til, at jeg har kunne sørge. Den energiske Røskva kan altid bringe mit humør op, og den blide Tjalfe, som mit hjerte tilhører, er der altid til at trøste og pleje mig. Med deres medfødte evner vil vi sikkert have kunnet leve i fred, hvis ikke Valhal og Hels sande artefakter er dukket op.

”Jeg vender tilbage med Hels kraft,” svarer jeg Røskva og kysser Tjalfe på håret. ”Vent på mig.”

Jeg begynder at gå, da Pil kommer hen til mig. ”Mjølners bærer er ved foden af bjerget, hvor Valhals kraft residerer,” siger hun forpustet.

”Tak Pil. Jeg kunne ikke forestille mig en bedre spejder, end det du har været gennem årene,” siger jeg, mens jeg strammer grebet om spyddet i min hånd.

Med en dyb vejtrækning klargør jeg mit sind og lader Fenrisulvens og Midgårdsormens kræfter sprede sig gennem min krop. Øjeblikket efter løber jeg med enorm hast mod bjerget foran mig. For hvert skridt, jeg tager, fornemmer jeg, hvordan verdenen virker mindre og mindre. Jeg har gjort hyppigt brug af artefakterne over de sidste 5 år og mestrer dem næsten, men jeg foretrækker selv skyggejagt, som jeg mester til fulde. Skyggejagt har altid krævet at jeg kan se et bytte. Henover årene har jeg lært, at alt levende kan være et bytte, også selv om jeg ikke ønsker at dræbe dem. Der er dog intet levende på bjerget, jeg kan se herfra.

Jeg føler knap, at jeg er begyndt, da jeg når foden af bjerget. Med et spring hopper jeg op på en flere mand høj klippeskrænt for at sætte af mod et fladere stykke, hvor jeg igen kan sætte i løb.

Som Midgårdsormens vækst gør min krop større, bliver det lettere og lettere for mig at bestige bjerget. Til gengæld gør det mig også til at lettere mål.

Jeg fornemmer, at noget nærmer sig bagfra. Hurtigt tager jeg en klippe og kaster mod Mjølner. Hammeren ryger ud a kurs og rammer klippen under mig. Der er nu ingen tvivl om, at det bliver en besværlig tur. Jeg er halvvejs oppe af bjerget nu, hvilket er langt højere, end hvor Mjølner er kommet fra.

Mens jeg holder øje med Mjølner, der flyver tilbage mod det andet bjerg, klatrer jeg videre. Jeg er nu mere en ti gange min normale højde, og da jeg bruger Fenrisulvens styrke, kan jeg springe højere end fem gange min nuværende højde.

Over mig begynder skyerne at tætnes og blive sorte, mens landet lægges hen i skygger. Idet jeg fokuserer på himlen, når jeg lige at høre en susen. Det smerter i min arm, da jeg slår Mjølner til siden, og sammenstødet presser mig ind i bjergsiden, så der skabes et krater.

Det tager mig et øjeblik at genvinde fatningen. Så rammer lynet. Spyddet, der er vokset med mig, sidder nu næsten forkullet i bjergsiden. Det har reddet mig, men nu har jeg kun kniven i mit bælte at arbejde med.

Jeg kigger op og kan nu se et skrin længere oppe. Det vil tage mig omkring fem spring. Med andre ord er der for langt til, at jeg kan nå hele vejen før næste angreb. Alligevel forsætter jeg opad.

Et spring.

To spring.

Tre spring. Jeg kan nu hører Mjølner nærme sig.

Jeg sætter af til mit fjerde spring. Jeg ser en mus, der sidder oppe ved skrinet og kigger væk fra mig. Et bytte, der sidder i tordenskyernes skygge.

Braget fra Mjølners kollision med bjerget kan mærkes milevidt omkring. Jeg selv ruller hen over den stenbelagte sti med min kniv igennem musen nakke. Jeg har stoppet både Fenrisulvens og Midgårdsormens kræfter, så forhåbentligt kan Mjølners bærer og hans allierede ikke se mig mere. Mine mange års træning med ikke bare artefakterne men også Skyggejagt er kommet mig til gode.

Mildt forpustet rejser jeg mig op og kigger på skrinet foran mig. Det er ikke så stort igen, men det udstråler en enormt ensom dybde. Den dybde, der fortærer ens sjæl, når man ikke giver sig tid til at sørge over at have mistet nogen, man har kær.

Jeg tørrer musens blod af min kniv og går mod indgangen til skrinet. Idet jeg træder gennem åbningen, bliver alt stille. Følelsen af den ensomme dybde forsvinder og erstattes af... intet.

Foran mig er et komplet sort rum. Man kan ikke se forskel på gulv, loft og vægge, men alligevel kan jeg se mig selv, som er jeg oplyst af sommersolen. Det eneste i rummet, der ikke er sort og tomt, er en blålig piedestal, hvorpå der er et blå og hudfarvet smykke i samme stil som Fenrisulvens og Midgårdsormens artefakter.

For en gang skyld tøver jeg. Jeg står over for en kraft, der får selv asernes artefakter til at blegne. En kraft, selv Balders lys ikke kan undslippe.

"... For min familie," siger jeg til mig selv og bevæger mig mod piedestalen i komplet tavshed. Ingen lyd af fodtrin, ingen kølighed fra vind. Blot bevægelse gennem tomrum.

Da jeg endelig står foran Hels artefakt, er tomheden øredøvende. Nærmest i frustration rækker jeg ud efter smykket.

"Efterkommer af min ukendte klan, skræmmer døden dig?", spørger en stemme.

Foran mig står en kvinde, der på samme tid er blå som isdøden og varm som et andet menneske. Fanget i en tilstand mellem liv og død, for evigt frossen uden sorg og glæde.

”Jeg ser gerne døden i øjnene, men jeg har ingen intention om at dø, hverken stråddøden eller i kamp,” svarer jeg.

”Så uden ønske om at lære døden at kende søger du min kraft,” svarer hun. ”Ved du hvad min kraft og forbandelse var?”

”Nej, jeg ved blot at din kraft, Hel, hersker af Hel, er nødvendig for at opfylde mit løfte til den ene af dine halvbrødres slægter. Jeg håber, at den også vil tillade mig at beskytte dem, jeg har kær,” svarer jeg.

Underverdenens tidligere gudinde kigger mig dybt ind i øjnene.

”For at udløse Ragnarok, enden på den gamle verden, måtte de to magtfulde sider samle kræfter,” begynder hun. ”Selv ikke Aserne og Vanerne på den ene side og jætteslægten og os kaoshyrer på den anden var nok til at endegyldigt at bryde Ymers levn. Derfor blev Hel og Valhal formet. Deres kraft fastholder de døde for at lade deres styrke genopstå i det endegyldige slag og tillade gennemførelsen af Ragnarok.”

”Men hvorfor Ragnarok?”, spørger jeg.

”Da den gamle verden stadig var ny, blev dens energi ikke fordelt nok. Som historien fortæller, var der kun Niflheim og Muspelheim i begyndelsen. Energien spredte sig med tiden, men den har stadig samlet sig i enkelte områder og individer, alle navngivne i sagaerne,” fortæller kvinden. ”En verden med så stor en skævfordeling af energi, hvor mennesker knap har nogen, og guder og jætter det meste, vil selve eksistensen ophøre. Ragnarok skete for at forhindre den komplette udslettelse og i stedet fordele energien og kræfterne mere. Dette er dog ikke lykkedes fuldstændigt.”

”... artefakterne,” konstaterer jeg.

”Energien var stærkere forbundet, end forventet, og har delvist holdt sammen i denne nye verden. En konsekvens er, at Hel og Valhal atter en gang samler sjæle. Men der er ingen katalysator for et nyt Ragnarok,” forsætter kvinden.

”Så Hels kraft er blot at holde de døde tilbage? Men hvor eller hvad holdes de væk fra?”, spørger jeg.

”Det ved ingen, men som den nye vogter af Hel, er du disse sjæles mester, men vil også dele deres forbandelse,” svarer kvinden og fortsætter: ”Vores samtale har nået sin ende, men før jeg indtager min evige plads i døden, lad mig stille dig et spørgsmål; Hvis liv vægter du højest? Dit eget eller dem

i din floks? Din fjende har fundet dem, så vil du falde for deres madding og lade dig lænke eller flygte selv?”

Jeg løber ud af skrinet med både Midgårdsormens og Fenrisulvens kræfter fuldt udløste. Med et spring, der ryster bjerget under mig, nærmest flyver jeg udover klippekanten. Vinden river i mit ansigt, mens jeg styrer gennem luften lige mod foden af bjerget.

Øjeblikket, før jeg rammer jorden, sparker jeg mod bjergsiden, så jeg ændrer retning lige ind i skoven. Træerne vælter omkring mig, da jeg lander, og jeg fejer andre af vejen, mens jeg sætter i løb.

Tankerne farer omkring i mit hoved, men de giver ingen mening. Det eneste, jeg ved, er, at jeg må tilbage til Tjalfe, Røskva og Bjæfs flok. Alt andet er ligegyldigt.

Jeg stopper Midgårdsormens kraft og standser, idet jeg når vores lejr. Situationen er desværre det, jeg har forventet.

”Så møder jeg dig endelig, Lokes udskud,” siger min fjende.

Bæreren af Thors hammer, Mjølner, der i sin arrogance og selvhøjtidelighed har taget navnet Thorsøn. Rundt om ham i træernes skygge er der flere højerestående medlemmer af hans stamme, der alle besidder andre af asernes artefakter. To ravne, Hugin og Munin, sidder på en kvindes skuldre og kigger årvågent på mig. Det er kun takket været Røskvas kræfter, at de aldrig har fundet os.

Tjalfe og Røskva ligger bundet ved foden af Thorsøn, mens Bjæf og han flok er spærret inde i et bur skabt af Gleipners artefakt, den samme kæde, der bandt Fenrisulven. De har alle skader, men ingen kritiske.

”Det er min forfader, du omtaler,” svarer jeg Thorsøn, ”Jeg er Vigdis Viljadatter.”

”Og beslægtet med samtlige kaosuhyrer. Spar os for talen,” spytter Thorsøn. ”Kast artefakterne herhen, en for en, så lader vi din sølle flok gå.”

Jeg kigger rundt på mine fjender. De er et dusin og har dannet en ring rundt om mig. De mørke skyer foroven varsler, at Thorsøn når som helst kan fremkalde et lyn. Skovens skygger er dybere end de fleste nætters.

Med vreden ulmende i hele min krop stopper jeg Fenrisulvens kraft og tager dets artefakt af. Jeg kaster den roligt ned på jorden foran Thorsøn. Det er første gang i mange år, at jeg ikke mærker Fenrisulvens styrke og vildskab. Jeg ved ikke, om det er ubehageligt eller en lettelse.

”Det var det bæst til Fenrisulven, kast nu Midgårdsormens artefakt,” beordrer Thorsøn, mens han med sine frie hånd kradser i sit røde skæg.

Midgårdsormens artefakt lander ved siden af Fenrisulvens. Dens mægtige størrelse og giftige væren har jeg aldrig helt vænnet mig til, men jeg føler mig mindre uden den.

”Og Hels artefakt?”, spørger jeg og søger Thorsøns bekræftelse. Han nikker, men det er tydeligt, at han ikke kan lide min attitude.

Vægten af død og tomhed forsvinder, nu hvor Hels artefakt ligger blandt hendes brødres artefakter. Alligevel er det kun alt for tydeligt, at min død står foran mig.

”Hold dit ord,” siger jeg.

”Nej,” svarer han.

”Det tænkte jeg nok,” konstaterer jeg og tager min kniv op. ”Du kalder mig Lokes udskud, men er selv mere tvetunget end mig.”

”Hold mund, udskud, og accepter dit nederlag! Du er blottet for den kraft, der har holdt dig i live så længe, men nu kan vi endelig gøre denne verden fri fra kaos!”, vrissende Thorsøn.

”Det kan være, at jeg er Kaosarving, men jeg er ikke bringer af kaos. Jeg er ikke mine forfædre,” svarer jeg. ”Det kan være, at jeg ikke har adgang til artefakternes kraft, men hvilken kriger lader alt sit værd i kamp afhænge af enkelte lånte våben?”

”Ti, jætteeavl! Ingen kan undsige sig deres arv,” råber Thorsøn, mens han gør klar til at kaste Mjølner.

Jeg kigger ned på Røskva. Hun forstår min hensigt. Med øjnene lukket vender hun hovedet ned i jorden. I mit sind er hun nu mit bytte.

I det, Thorsøn slipper Mjølner, dukker jeg op lige bag ham og tager fat om Røskvas ben. Øjeblikket efter planter jeg min kniv i Thorsøns side. Inden mine fjender opfatter, hvad der er sket, er min kniv tilbage i mit bælte og jeg holder fast i både Røskva og Tjalfe, hvorefter jeg finder Bjæf med øjnene. Han har poten ude af tremmerne og ansigtet plantet i Grys pels. Med ham som bytte dukker jeg op ved buret, slipper Røskva og tager fat i Bjæfs pote.

Mens Thorsøns gruppe er forvirrede, skærer jeg hurtigt Tjalfe og Røskvas reb op.

”Løb!”, beordrer jeg dem, mens jeg selv stiller mig med fronten mod fjenden.

Modvilligt sætter de i løb. Røskva bruger sin evne, og kort efter kan jeg ikke fornemme dem mere. I buret kan jeg se de fleste fra Bjæfs flok... men nogle af dem er der ikke.

”Jætteeavl!”, råber Thorsøn af mig. Han griber Mjølner og lægger den klar til endnu et kast, mens skyerne foroven sortnes yderligere. ”Din forfaders forræderiske side er tydelig, Lokeslægt og Kaosuhyre! Hvilke kætterske trick er det, du bruger?”

Der er kommet samling på hans gruppe, og de kigger nu alle på mig.

”Ethvert barn arver fra sine forældre men er også sin egen person. Jeg værdsætter gaverne fra mine forfædre men i højere grad de evner, jeg selv er velsignet med. Hvad end jeg ser som bytte, ven eller fjende, kan jeg jage gennem skygger. I din uagtsomhed har dine skyer skabt de ideale forhold til min jagt,” svarer jeg tørt, mens jeg overvejer, hvordan jeg skal håndtere den her situation. ”Jeg er hverken jätte eller et uhyre. Jeg er blot barn af dem, der overlevede Ragnarok. Lad mig gå, og vores veje vil ikke krydses igen”.

”Det er blot endnu en løgn fra din sleske tunge, Lokeslægt! Vi vil udrydde din slags fra denne nye verden!” råber Thorsøn og tager et skridt frem.

Ud fra buskadset kommer en velkendt skikkelse. Ulven ryger lige i haserne på den bagerste fjende, så vedkomne udbryder et sjælrystende hyl. De omkringstående krigere kigger mod deres fælle, og flere gør deres våben klar til kamp. Pil er kommet mig til undsætning og har givet mig en åbning.

1 stik.

2 stik.

3 stik. Skyggerne er ideelle, og der er hele tiden en, der vender mig ryggen. Forvirringen er total, mens jeg jager dem en for en.

Min jagt bliver dog afbrudt brat. Lynet slår ned, og tordenen overdøver alt. Jeg blæses væk, mens lynet brænder min hud. Blændet mærker jeg mine sanser svinde hen. Det er som den dag, hvor Midgårdsormens gift næsten blev mit endeligt. Men, hvis jeg skal beskytte min familie, kan jeg ikke dø her. Jeg griber fat om de genstande på jorden, jeg mærker ved min hånd. Følelsen er velkendt.

Trodsigt rejser jeg mig, støttende til det brændende træ. Gennem mit slørede blik ser jeg Thorsøn kigge triumferende på mig, mens han egen flokkligger som offer for ikke blot mine, men også hans egen kræfter. Bag ham ser jeg Bjæfs flok uskadte kæmpe sig fri af det nu misformede bur, hvis skaber ligger blandt de døde. Buret må have afværget lynet. Hurtigt flygter ulvene fra kamppladsen.

”Selv ikke din vanærende kraft kan besejre os,” siger Thorsøn med den ene hånd presset mod sit sår og den anden med Mjølner løftet. ”Du ikke blot er en skændsel ved at være Loke- og Kaosslægt, du vanærer også dine forfædre ved at tro, at du kan undvære deres kraft.”

”De fleste har kun set mit værd som arving til mine forfædre,” fremstammer jeg. ”Men er vi ikke alle forskellige fra vores forfædre og stadig noget værd? Ikke, at du forstår det, sådan som du ofrer dine egne.”

Jeg springer mod Thorsøn med en styrke, der får mine ben til at knage. Fenrisulvens vrede og min egen brænder i mine åre. Han har skadet dem jeg har kær og forrådt sine egne.

Thorsøn når lige at springe til siden.

Mens min krop vokser, svinger jeg min kniv mod ham. Min hunger efter hans liv er lige så uslukkelig som Midgårdsormens. Han bruger min familie som madding og kaster let sin allierede fra sig.

Igen undviger Thorsøn.

”DØ, KAOS!”, råber Thorsøn og kaster Mjølner. Hammeren rammer mig lige i hovedet. Hammeren falder langsomt til jorden, mens jeg selv forbliver uforandret. Hels kraft forhindrer mig i at forandre mig og fastholder mig et sted mellem liv og død.

”Jeg accepterer min forfædre på godt og ondt, og jeg tager imod deres gaver,” siger jeg med en tom stemme, der runger af døden. ”Jeg bærer deres arv men er også min egen.”

Thorsøn kigger modløst på mig og falder opgivende ned på knæ. Jeg frigiver artefakterne kræfter, mens jeg går hen til ham. Uden at sige mere stikker jeg min kniv i hans nakke. Han falder livløs sammen. Det er forbi - men ikke uden ofre.

Anstrengt humper jeg mig hen til Pil, der ligger forbrændt af Mjølners lyn.

”Pil?”, siger jeg spørgende, mens jeg sætter mig udmattet på knæ.

”... Mester Vigdis,” svarer hun svagt.

Jeg sidder tavst med Pils hoved i mit skød. Efter noget tid kommer Bjæf roligt hen til min side, og Tjalfe lægger en hånd på min skulder. Bjæf kigger en stund på Pil, hvorefter han kigger op på mig med sorg malet i ansigtet.

”Pil... jeg fandt Hels Artefakt,” begynder jeg med et anstrengt smil og holder artefakterne op. ”Jeg kan bryde jeres forbandelse.”

Pil smiler anstrengt. ”Vigdis... jeg har haft denne form hele mit liv... var jeg en god spejder?”, spørger hun.

”Du opdagede fjenden, der brugte guders kraft til at holde sig skjult,” siger Bjæf. ”Det vil ingen anden kunne have gjort. Din fart gjorde, at du mod alle odds kunne slippe væk, hvor vi andre ikke var hurtige nok, for at vende tilbage og redde vores mester.”

Jeg mærker mine tårer trille ned ad kinderne. ”End ikke den gamle verden har haft en bedre spejder. Du er grunden til, at vi har nået vores mål,” siger jeg og tager artefakterne op. ”Vil du i havn, inden du tager ud på din sidste rejse?”

”... Nej... dette er den jeg er...”, svarer Pil. ”Jeg er stolt... over at have været jeres spejder...”

Med et sidste smil ånder Pil ud. Jeg lægger blidt hendes hoved ned på jorden. Hele Bjæfs flok samt Tjalfe og Røskva står omkring hende.

Bjæf sætter i et hjerteskræende hyl. Resten af flokken, Røskva, Tjalfe og jeg stemmer i. Dette vil jeg... vil vi alle huske som den sidste afsked med en af Narfes Ulve. En afsked, der vil blive mindet som det sidste offer, før forbandelsens ophævelse. Den sidste afsked på denne færd.

Epilog

”Jeg er Valhals ånd. Hvorfor opsøger du mig, når du udmærket ved, at jeg aldrig vil acceptere dig som artefaktets bærer?”, siger en formløs stemme.

Der lyder et stort brag, da jeg kaster bunken af artefakter ovenpå piedestalen.

”Min krop er ikke mere, hvad den har været, så det er ved at være på tide, at jeg gør en ende på mit togt,” svarer jeg.

”Enden på hvilket togt?”, spørger stemmen.

”Jeg har indsamlet så mange artefakter, jeg har kunnet, for at kunne fordele deres energi og forhindre et nyt Ragnarok,” svarer jeg.

”Og du vil have, at jeg tror på det, Lokeslægt? Er der nogen, der har fat i din lænke, eller har nogen fristet dig med et tyrehoved? Du har samlet så meget magt, og så vil du give afkald på den?” siger stemmen hånlige.

”Det tog også lidt tid for mine børn at fatte, at jeg var alvorlig. Men det er vel bare deres alder. De ældste er jo de irriterende 15 somre og snart voksne selv,” siger jeg. ”Men, om du tror mig eller ej, så er det nu tid til at gøre enden på artefakterne. I hvert fald de fleste af dem.”

Jeg lægger de tre af mine forfædres artefakter øverst på bunken.

”Fenrisulven, som blev forrådt og lænket. Midgårdsormen, som blev lokket og næsten fanget. Hel, som har tilbragt en evighed blandt de døde. Min egen lænke er min familie, og de er også den bedste madding i at lokke mig i forfald. Døden har jeg set i øjnene mange gange, men jeg ønsker ikke at opleve den selv endnu, især ikke den evige intethed. Jeg har arvet fra dem alle men er også min egen, ligesom mit afkom ikke er mig - men i den grad er lige så stædige. Og med alderen er jeg blevet en del mere snakkesalig,” konstaterer jeg. ”Men nu er det slut.”

Min kniv bevæger sig hurtigt. Stemmen forstummer, og der ligger nu kun støv på piedestalen. Jeg fornemmer et sus, da kræfterne frigives, og Hel og Valhals mange sjæle slippes fri.

”... Lad alle sjæle vandre til det ukendte hinsides,” mumler jeg, mens jeg forlader skrinet. ”Fader, Moder, og alle jer andre, jeg har mistet, der vil gå længe, før jeg møder jeg igen, men lad os fejre det, når dagen endelig oprinder.”

”Skal det tage hele dagen?” spørger min ældste datter. ”Du opfører dig dramatisk igen, mor!”

”Vilja, det var dig, der ville med,” siger hendes yngre tvillingsøster. ”Og du ved, at det betyder meget for mor.”

”Det gør ikke noget, Pil. Lad os tage hjem til vores familie,” svarer jeg med et smil og ro i sindet. Jeg kigger op mod den skyfrie himmel, mens jeg går hjem med mine døtre ved min side.